

Ο ΣΤΡΑΤΑΡΧΗΣ ΜΟΛΤΚΕ

Βεβαίως οἱ ἀναγνωσται ἡμῶν δὲν ἀναμένουσιν ἐνταῦθα νὰ δώσωμεν ἔστω καὶ βιογραφικὰς σημειώσεις περὶ τοῦ ἀτρόπου, οὐδὲ τὴν εἰκόνα δημοσιεύμεν ἐν τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ σελίδι. Περὶ τοῦ Στρατάρχου Μόλτκε γνωρίζουσι πάντες δι, τι θὰ ἡδυνάμεθα ἐν τῷ ἑλαχίστῳ ἡμέρᾳ χώρῳ νὰ δημοσιεύσωμεν, ἀλλ' ἐπειδὴ πολλοὶ θὰ ἀγνοῶσιν ἐπὶ τίνι εὐκαιρίᾳ δημοσιεύμομεν τὴν εἰκόνα τοῦ ἔξοχου τούτου ἀνδρὸς, ἀπλῶς σημειοῦμεν, διτοι οὐτος ἑορτάζει τὴν ἐννευηκοστήν ἐπέτειον τῆς γεννήσεως του καὶ η Γερμανία διόληρος ποικιλοτρόπως ἐκδηλοῦ τὸν ἀπειρον αὐτῆς σεβασμὸν πρὸς τὸν ἔνδοξιν Στρατάρχην της.

Η ΜΕΤΑΒΟΛΗ

Χαρᾶς εὐαγγέλιο!

Ἄπο τῆς παρελθούστης Κυριακῆς ὁ κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος δὲν καλεῖται πλέον Χαρίλαος Τρικούπης, ἀλλὰ Θεόδωρος Δηλιγιάννης. Ἄδιάρροον ἂν δὲν ἔλαβεν ἀκόμη τὴν ἀρχήν. Ἅδιαφορον ἂν δὲν ἡκούσθη ἀκόμη ὁ ὄξεις ἥχος τῶν ζουρνάδων εἰς τὴν πλατεῖαν τῶν Ἀνακτόρων. Ἅδιαφορον, ἂν δὲν προσεκλήθησαν ἀκόμη τέσσαρες τούλαχιστον ἥλικες. Ἅδιαφορον, ἂν δὲν ἐπυρπολήθη ἀκόμη, ως ἐπὶ Κιουταχῆ, ὁ ἀποστάτης ἐλαιών τῆς Ἀττικῆς, καὶ δὲν ἔγεινεν ἀκόμη εἰσαγγελεὺς τοῦ εἰδικοῦ δικαστηρίου ὁ κ. Γεωργαντάς καὶ δὲν ἀπενεμήθη ἀκόμη ὁ Μεγαλόσταυρος τοῦ Σωτῆρος εἰς τὸν κ. Τρύφωνα Μουτσόπουλον. Τὸ ἀληθὲς εἶνε, διτοι ὁ τύραννος, ὁ ὄλετήρ, ὁ προδότης, ὁ σύμβουλος τοῦ Ρούμπολδ, ὁ σφαγικότης τῆς Κρήτης ἐπεισε καὶ διτοι ἀνῆλθε διὰ τῆς ψήφου τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ εἰς τὴν ἔξουσίαν ὁ μέγας πατριώτης, ὁ μέγας Ναπολέων, ὁ γέρως τοῦ Μωριᾶ, ἔκεινος τὸν ὅποιον τρέμει ἡ Εὐρώπη καὶ τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον.

Τὸ «Ἀστυ» δὲν ἀποκρύπτει, διτοι ἐν τῇ μεταβολῇ ταύτη αἰτίθενται ιδιάζουσαι χαράν. Πιθανὸν πολλοὶ νὰ μὴ πιστεύσωσι τὴν διαβεβαίωσίν μας ταύτην, καὶ δύναται εἶνε ἀληθές, διποι εἶνε ἀληθές, διτοι ὁ δάκτυλος τοῦ κ. Ζωγράφου — μόνος του, ἀνευ τοῦ γνωστοῦ δακτυλιολίθου — συνέτριψεν ἐν Ἀχαΐᾳ τὸν Αὐγερινὸν καὶ τὸν Κανακάρην καὶ διτοι οἱ Θεσσαλοὶ σύσσωμοι ἐξηγέρθησαν καὶ ἔρριψαν εὐγνωμόνως τὸν Τρικούπην νὰ πνεγῇ ἐντὸς τῶν διωρύγων τὰς ὅποιας κατεσκεύασεν εἰς τὰς πεδιάδας των, χάριν τῆς γεωργίας των. Τὸ «Ἀστυ» ἔχει ιδιαιτέρους ψυχολογικοὺς λόγους νὰ γινέται. «Οτε πρὸ πέντε ἐτῶν ἀκριβῶς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον, εὑρε τὸν περικλεῆ πολιτικὸν ἄνδρα τῆς Γορτυνίας κυβερνῶντα τὴν Ἑλλάδα» ήτο τότε εἰς τὴν ἀκμὴν τοῦ πολεμικοῦ ὄργασμοῦ του, συνέτασσε διακοινώσεις, ἐδημηγόρει πρὸς τοὺς ἄνδρας Ἀρκάδας, ἐκάλει ἥλικες, συνέτασσε φάλαγγας μαχητῶν. Τὸ «Ἀστυ» ἡνδρώθη ὑπὸ τὸ μεσουράνημα τοῦ ἀστέρος τοῦ μεγάλου παλεμάρχου καὶ ἀν ἡδυνήθη

νὰ κερδήσῃ ἐγκείρως τὴν εὔνοιαν τοῦ δημοσίου, ἀν ἡδυνήθη ἔως σήμερον νὰ διακούσῃ ἀπρόσκοπτον βίον χάρις εἰς τὴν ἔνθερμον ὑποστήριξιν τῶν ἀναγνωστῶν του οἵς ἔτερπε καὶ ἐφαίδρυνεν, ὄφελει τοῦτο ἀναμφιλέκτως κατὰ μέγα μέρος εἰς τὸν ἔξογον ἔνδρο, τὸν ὄποιον οἱ «Ἐλληνες κατὰ τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἀνέδειξαν καὶ αὐθίς πρωθυπουργόν. Δὲν ὑπῆρχε συνεργάτης τακτικώτερος καὶ γονιμώτερος αὐτοῦ· αὐτὸς ἦτο ὁ ἀπαραίτητος παράγων τοῦ ἡμετέρου φύλλου, αὐτὸς παρείχε τὴν ὄλην, ἣν οἱ κάλαμοι τῶν συνεργατῶν τοῦ φύλλου μετεσκεύαζον, αὐτὸς ἔδιδε τὸν φαιδρὸν τόνον ἐν ἡμέραις κατηφείας καὶ ἀπορίας.

Τὸν παρηκολουθήσαμεν ἀδιαλείπτως ἀφ' ἡς ἡμέρας προσέφερεν ἀμφοτέρας τὰς γεῖράς του θυσίαν ὑπὲρ τῆς πατείδος μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἐπαραμόνευεν ὥξιθεν τῆς θύρας τῆς αἰθούσης τῶν συνεδριάσεων τῆς Βουλῆς μὴ τύχη καὶ ψηφισθῆ τὸ ἐπάρατον νομοσχέδιον τῶν ὑδάτων τῆς Στυμφαλίας. Καὶ ὡς κυβερνήτης καὶ ὡς ἀρχηγὸς τῆς μείζονος μερίδος καὶ ὡς ἡγέτης τῆς ἀντιπολιτεύσεως καὶ ὡς ὑπερασπιστής τῶν προνομίων τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὡς κηδεμῶν τοῦ ἀνηλίκου κ. Κατσίνα, ἦτο αὐτὸς ἡ ἐμπνέουσα τὸ φύλλον μας Μοῦσα. Πανταχοῦ τὰ σατυρικὰ καὶ εὐτραπελά φύλλα ἀρύνονται τὴν ἐμπνευσιν ἐκ τῶν ἔργων τῆς Κυβερνήσεως δι' ἡμᾶς συνέβαινε τὸ παράδοξον ν' ἀριθμεθα αὐτὴν ἀπὸ τὰ ἔργα καὶ τοὺς λόγους τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ ἀντιθέτου στρατοπέδου. Τῷ ἀληθεῖᾳ εἶχε κατανήσαι πάρα πολὺ σοφὰς ἡ κυβερνήσης τοῦ κ. Τρικούπη μὲ τοὺς ἀγῶνας της περὶ τῆς οἰκονομικῆς ἐπαναρρίσεως τοῦ Κράτους, μὲ τοὺς σιδηροδρόμους της, μὲ τὰ ὑδραυλικὰ ἔργα, μὲ τὴν στρατιωτικὴν σύνταξιν τῆς χώρας, μὲ τὰ θωρηκτὰ της, μὲ τὰς ὑπὲρ τῆς γεωργίας μερίμνας της, μὲ τὴν ἐπιφυλακτικὴν ἐν τῷ ἑσωτερικῷ πολιτικήν της. Έκινδύνευε νὰ γίνῃ ἡ Ἑλλὰς τόπος σοβαρὸς καὶ νὰ τὸ πιστεύσῃ καὶ ἡ Εὐρώπη. «Ἐπρεπε κατ' ἀνάγκην νὰ στρέψωμεθα πρὸς τὸν ἀθανατὸν κύριον Θεόδωρον καὶ τοὺς στενοὺς πολιτικούς του φίλους διεκ ν' ἀντλῶμεν τὴν εὐθυμίαν καὶ νὰ μεταδίδωμεν τὸ μειδίαμα εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας.

Σήμερον, περὶ τὸ τέρμα τῆς πρώτης σταδιοδρομίας του εύρισκόμενον τὸ «Ἀστυ» συναντᾷ καὶ πάλιν τὸν δαιμόνιον ἄνδρα πανίσχυρον πρωθυπουργὸν τῆς Ἑλλάδος. Ἄκρωτη δὲν ἐπάτησε τὸν οὐδὸν τοῦ ὑπουργείου καὶ ἡ «Πρωί» του ἥρχεται ἀπὸ τώρα νὰ ἐλαχύνῃ τὴν κατήφειαν μὲ τὸ σκριπτόν ἐκεῖνο ὑφος, τὸ ὄποιον μόνη ἡ χειρὶς τοῦ ἀνωτάτου αὐτῆς συντάκτου, ἡ εύτυχῶς διασωθεῖσα ἐκ τοῦ πατριωτικοῦ ἀκρωτηρισμοῦ του 1886, γινώσκει νὰ γράφῃ. «Ἄν δὲν ἔχωσιν ἄλλοι ἀφορμὰς νὰ γαίρωνται, ἀλλὰ τούλαχιστον οἱ καθυστεροῦντες τοὺς πρὸς τὸ δημόσιον φόρους καὶ σατυρικαὶ ἐφημερίδες δικαιοῦνται ν' ἀγαλλιῶσι διὰ τὴν ἐπελθοῦσαν μεταβολήν. Δυστυχῶς δὲν καταλογεῖσμενα μεταξὺ τῶν πρώτων, ἐπ' ὄλιγον δέ, ὄλιγοις τὸν ἵσως χρόνον ἀκόμη θὰ ἀνήκωμεν εἰς τὴν καθαρὰν συνομοταξίαν τῶν δευτέρων. «Ἄλλ' διποι δημόσιοι διετοίτο καὶ ὑπὸ τὴν νέαν αὐτοῦ μορφὴν τὸ «Ἀστυ» δὲν θὰ παύσῃ παρακολουθοῦν ἐκ καθηκοντος ἡμέρας τῇ ἡμέρᾳ τὰς πράξεις τοῦ Λασπροβλήτου κυβερνήτου. Καὶ ἐπειδὴ οὗτος δὲν δύναται νὰ διαψεύσῃ ἐκεῖτὸν οὐδὲ ν' ἀπερνηθῇ ὄλοκληρον τὸ μακρὸν παρελθόν του καὶ τώρα περὶ τὸ γῆράς του νὰ γίνῃ ἄλλος ἀνθρωπος, καὶ ἐπειδὴ τὸ «Ἀστυ» ἀφ' ἐτέρου δὲν σκοπεύει ἐπίσης νὰ παραιτήσῃ ἐξ ὄλοκληρου τὸν εύτραπελον αὐτοῦ χαρακτῆρα, διότι ὄλιγη ἐλαρότης πάντοτε συντελεῖ εἰς τὴν ψυχικὴν εὐεξίαν, ἐλπίζει διτοι καὶ κατὰ τὸ νέον του στάδιον θὰ δυνηθῇ νὰ θέληση συνεχῶς τοὺς ἀναγνώστας του...»